

RESERVE OFFICEREN

som en grundbog i FN- og fredsstøttende operationer. Den er god at have i baghånden, når argumenterne skal på plads, og med sine gode kildehenvisninger vil den uundværligt give inspiration til yderligere læsning – ikke blot for tidligere og nuværende udsendte og deres familier, men i særlig grad for alle, der følger udviklingen i håndtering af internationale kriser.

NATO er forfatterens naturlige forbillede og referencepunkt hvad angår samarbejde, standarder og styrkesammensætning. Men forfatterens FN-baggrund fornægter sig ikke, og en vis skepsis mod NATO som selvstændig aktør skinner igennem i bogen. Den nyeste udvikling var naturligvis ikke til at forudse for 2½ år siden, men diskussionen om legitimitet og balancen imellem hensynet til den suveræne stat og intervention kan udmærket tage udgangspunkt i denne grundbog. Læs den!

□

Per Skov-Christensen: *FN på vrangen – en militær vurdering*, 425 sider, Borgens Forlag.

Rekrut i Fremmedlegionen

AF LT-R THORBJØRN HEIN

Den nu 24-årige dansker Peter Hovmand meldte sig, 18 år gammel, til den legendariske Légion Étrangère, hvor han gennemgik fire måneders grunduddannelse og knap to måneders træning som faldskærmsoldat, inden han vendte tilbage til en civil tilværelse i Danmark.

Jeg har læst Hovmands bog om sin tid i Legionen med en reserveofficers øjne.

Alle, der har gjort tjeneste i Forsvaret, husker formentlig den første uge i trøjen som en utroligt stressende og forjaget tid, hvor man allerede fra begyndelsen fik banket noget holdning ind i kroppen: kun en smule søvn om natten, en frygtelig masse rengøring og ikke så lidt FUT og ekserceren rundt på kaserneområdet.

Hvis læseren kan fremkalde sig erindringen om sin egen rekruttidss allerførste uge, og så dertil lægger, at alle de bidske befalingsmænd kun taler fransk, at stuegulvet, der skal rengøres hver morgen, er af jord (!), en konstant mangel på mad og søvn samt at man er heldig, hvis man går igennem en dags tjeneste uden at få bank af sine foresatte, så er man ved at spore sig ind på, hvordan den første måneds træning er ved Fremmedlegionen.

Vægten er ikke lagt på relevant uddannelse – den er lagt på at skabe en holdning, på at gøre rekrutterne til legionærer af sind. Der undervises i fransk af løjtnanten, legionens legender terpes, og dens sange øves under kommando til langt ud på natten – og FUT dyrkes i rigelige mængder. Det resultat, der opnås, kan kun nås, fordi rekrutterne ikke kan forlade træningen før efter fire måneder, samt fordi befalingsmændene kan gøre nærmest hvad de vil. Denne bog burde forsynes med en advarselsmærkat – den er meget stærk kost, hvis man er talsmand!

De efterfølgende tre måneders grunduddannelse er lige så stressende, men nu bygges en egentlig militær grunduddannelse oven på den fortsatte holdningsprægning: reglementsundervisning, førstehjælp, skydning osv. Det fremgår ikke af bogen, hvorvidt der foregår en egentlig enhedsuddannelse som infanterister, men det bliver da til et par dage i et bykamptræningscenter mod slutningen af perioden, hvor en masse ammunition bliver brændt af – som man jo skal i bykamp.

Forfatteren bliver nr. 3 til sit holds eksamener, og han har derfor frit valg på hylden med de forskellige regiment. Han når således et af sine oprindelige mål med legionen, nemlig et faldskærmsregiment, hvor han gennemgår en halsbrækkende træning med deployering af enhederne fra 190 meters højde – med fuld oppakning.

Dagligdagen som legionær er imidlertid knap så eksotisk, som Peter Hovmand havde forestillet sig, og motivationen forsvinder helt, da

hans kompagni alligevel ikke skal til Eks-Jugoslavien – noget han brændende ønskede sig. Det ender med, at han udnytter, at der er en prøvetid på seks måneders tjeneste, inden bordet fanger. Han slipper således helt usædvanligt ud af legionen uden at miste sin legionærære pga. desertering.

Peter Hovmand har siden aftjent sin værnepligt ved Sjællandske Livregiment og læser i dag litteraturvidenskab på Københavns Universitet. Sidstnævnte faktum mærkes tydeligt: bogen er velstruktureret og – i modsætning til mange andre militære erindringsbøger – også velskrevet. Livet i legionen er skildret på legionens vilkår: han hverken klynker over eller glorificerer de brutale forhold – alt er beskrevet på usentimental og troværdig vis, og ikke uden humor. Han kommer med eftertænksomme overvejelser om, hvordan den hårde træning påvirker ham, hvorved man får et glimrende indblik i, hvad der mentalt driver en legionærrekrut igennem den skrappe træning.

I passager fremkommer der for genren ligefrem højttroende, filosofiske betragtninger om verden i almindelighed. Specielt skildringen af Pyrenæernes natur er velskrevet. Man skal have visse evner som skribent for at kunne tillade sig den slags sidespring uden at falde igennem, og dem har Hovmand.

Nogle vil måske mene, at seks måneders tjeneste er for tyndt et grundlag at basere en bog på, men sådan er det ikke – man keder sig ikke undervejs.

Alt i alt er »Til det yderste« en anbefalelsesværdig bog: den er skrevet af én, der har gennemgået en militær træning, herunder specielt en benhård motivering, der er ekstrem efter hjemlige forhold, men som en reserveofficer alligevel vil kunne sætte sig ind i.

□

Peter Hovmand: *Til det yderste – rekrut i Fremmedlegionen*, 219 sider, Aschehougs Forlag.